"Den hvide, röde Rose."

„Die weisse, rothe Rose."

Bj. Björnson.

Tempo di Menuetto.

Sång.

96.

Piano.

mf

Den hvi - de, rö - de Ro - se, saa - kal - tes Sös - - tre

Die wei - sse, ro - the Ro - se, sie wa - ren Schwe - stern

to, ja to. Den hvi - de var saa stil - - le, den

zwei, ja zwei. Die wei - sse war so still, ach, die

dim. *p*

rö - de al - - tid lo. Men om - - vendt blev det

ro - the lacht stets frei. Das än - - der - te sich

mf

si - den, ja, ti saa kom Fri - er - - ti - den, ja. Den

a - ber, ja, es ka - men Frei - ers - - zei - ten, ja. Da

dim.

rit. a tempo

hvi - de blev saa röd saa röd, den rö - de blev saa

ward die wei - sse roth, so roth, die ro - the ward so

colla parte a tempo

p

hvid.

weiss.

p grazioso

Ti ham den röde elsked,
Ham vilde Far ej ha, ej ha.
Men ham den hvide elsked,
Han fik paa Timen ja.
Den röde, ak, hun falmer, ja,
Med Suk og Sorg og Salmer, ja.
Den hvide blev saa röd, saa röd,
Den röde blev saa hvid.

Nej, saa blev Far, Skam, bange,
Og maatte til med ja, aa ja!
Og saa klang glade Sange
Til Bryllups-skud, hurra!
Og snart sprang mindre Roser, ja
Paa Sko og bitte Hoser, ja,
Den rödes, de var hvide, – men
Den hvides alle röd'!

Denn, den die rothe liebte,
Den wollt' Papa nicht haben, ja.
Doch den die weisse liebte,
Der hatt' das „Ja" den ersten Tag.
Die rothe sie verblich, ach ja,
Die weisse ward so roth, ja,
Die rothe ward so weiss, so weiss,
Die rothe ward so weiss.

Da ward Papa doch bange,
Er musste geben schnell sein Ja.
Bei lustigem Gesange
Ward Hochzeit dann, hurrah!
Bald gab's da kleine Rosen, ja,
Der rothen waren weiss, ja,
Der weissen alle roth, ja roth,
Der weissen alle roth!